

אשר ברש / שירים.

עת שיר.

הזה על שוא.

פזום על ריק

ופהוק במלים

מתהו אל בהו —

טוב מזה רצין העט

והזה מתוך עצלה

אטומה והמה

ימים על ימים.

תבוא עת

והזנק מתנומה

מלא מנפשה.

ומזנהתים תרד.

אל קירות לבקך.

פתלד תיין הטוב

אל יטולי הפוס
 הדקה, להשבר;
 ורבוא נימים פורצות
 לעלות בתרועה זפה
 מגרונה הרועד מתיח
 אז יקרא כל בן:
 בוא, פעמני,
 רוח משוררי האמת,
 רוח אחי הגדולים
 אשר מעולם —
 הנני!

התעוררות

יום פרוץ ללא-מהסה
 וחדב שקוף בלב:
 עד אן תהיה ותדל
 על עשרה הצלב?
 תחת עבים קרירים,
 על דרך שוקטה בצל.

מתנהלה עדת אביונים
 לקראת עיר לבנה
 מאירה במרחק;
 הלוח עליהם גם אתה.
 והלכת יתף וגלוי-הזה.
 שמח וחסר-כל
 לקראת ערים לבנות.
 היכלי עמלים ישירים.
 העומדים לעת ערב
 על ספס הפועה,
 ונותנים בברכה,
 וצחוק-נרבות ירעה
 סעינם הגלויה לעד.

עד אן תהיה ותדל
 על עשרה הצהב
 ביום פרוץ ללא-מתקה
 והרב שקוף בלב?